

по-голѣмъ огнь, дѣтето е толкозъ добръ завито щото нѣма за него никакъвъ страхъ, а отъ единъ ноцъ гдѣто ще минемъ на-поле нѣма да да умремъ я? Гдѣ сте скрили самарьтъ, Германе? Посредъ голѣмытъ остролистници, смая-не халосниче! Добръ, идете сега да го донесете!

— Дръжъ момчето, земни го, да извадя азъ леглото му изъ глокинкитѣ; азъ не щѣ да си одерешъ ты рѣцѣтъ.

— То ся свърши, на леглото, и нѣколко одраскванія не сѣ удари на саблѣж, казѣ добродушната дѣвойчица.

Тя приготви пакъ леглото на малкѣйтъ Петка който бѣше толкозъ добръ заспалъ този нѣтъ щото не усѣти нищо отъ това ново нѣтуваніе. Германъ нахвърля толкозъ дръва въ огньтъ щото льсна всичката корія около: Но Марійка бѣше вече окапала отъ трудъ, и, колкото и да не ся оплакваше отъ нищо, тя не можѣше вече да стои на краката си. Тя бѣше поблѣднѣла и жбитѣ ѝ скръцаха отъ студъ и отъ слабость. Германъ ѝ пригърна да ѝ стопли; и безпокойствието, съжаленіето, и нѣжно едно съчувствіе, които обладаваха сърдцето му, утаиха всяко друго чувство. Языкътъ му ся развърза като отъ чудо, и, като отстрани всякакъвъ срамъ,

— Марійке, ѝ казѣ, ты ми аресвашъ, азъ съмъ много злополученъ чи не ти аресвамъ и